

Arrest

nr. 282 203 van 20 december 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LAMARCHE en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 december 2020 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 7 december 2020 om internationale bescherming. Op 17 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in het dorp Fatehabad, district Surkhrod, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent Pashtoe van etnische origine en u hangt het soennitische geloof aan. U ging niet naar school maar hielp uw vader in de landbouw.

Ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan, zijnde mei 2020, overleed uw vader door hartproblemen. Twee weken nadat uw vader overleden was, begon uw oom langs vaderszijde A. K. (...), die lid was van de taliban, heel vaak en serieus aan te dringen bij uw moeder dat u lid moest worden van de taliban en vroeg hij uw moeder om met hem te huwen. Uw moeder weigerde dit waarna ze door uw oom geslagen werd. Daar uw oom bleef aandringen en uw moeder bang was dat hij u gedwongen zou meenemen, zond ze u naar uw oom langs moederszijde uit veiligheid. Na zes dagen daar verbleven te hebben, belde uw oom A. K. (...) naar uw oom langs moederszijde om u terug te sturen, zoniet zouden er problemen komen. Uw oom langs moederszijde zei u dat zowel zijn familie als u gevaar liepen en dat u geen andere optie had dan te vertrekken uit Afghanistan. Hij regelde uw vertrek met een smokkelaar.

Twaalf dagen na uw vertrek ging A. K. (...) naar uw oom langs moederszijde om u te zoeken en waarschuwde hij uw maternale oom dat hij verantwoordelijk was voor uw vertrek. Hij zou niet in leven blijven als hij te weten kwam dat hij u geholpen zou hebben.

In juni 2020 verliet u via Kabul en Nimroz Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en Duitsland naar België. U kwam aan in België op 6 december 2020 waarna u hier op 7 december 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u uw taskara, de taskara van uw vader en een foto van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2020 stelde u immers te zijn geboren op 30 juni 2004 en minderjarig te zijn (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18 jaar oud was op de datum waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd, met name op 17 december 2020 en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 6 december 2020, niet minderjarig was. Wanneer uw leeftijd gevraagd wordt bij het CGVS, verwijst u deze keer naar uw taskara, volgens dewelke u 22 jaar oud zou zijn. Bij confrontatie met uw bewering 16 jaar geweest te zijn bij DVZ, stelt u dat dat een vergissing was. U roept als excuus in dat u door gebrek aan scholing uw exacte datum niet wist, dat u gewoon 16 jaar zei maar dat u eigenlijk toen 18 jaar was en dat het een vergissing was van u (CGVS, p. 4). Uw taskara, uitgegeven op 21/08/1396, wat overeenstemt met 12 november 2017, stelt dat u 18 jaar oud was in 1396 = 2017 (CGVS, p. 20), wat uw geboortejaar zou brengen op 1999. Bij uw aanvraag in december 2020 zou dit betekenen dat u op dat moment sowieso al 21 jaar zou geweest zijn. U verklaart uw taskara in het districtscentrum te zijn gaan halen, maar veinst niet meer te weten wanneer (CGVS, p. 5). U verliet Afghanistan in juni 2020 en dus zou u uw taskara drie jaar tevoren bekomen hebben, waarop duidelijk aangegeven staat dat u 18 jaar zou zijn in 2017. Dat u dan hier aangekomen u zich nog voordoeft als minderjarige is niet ernstig. De taskara die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aanbracht is dus niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Dat uw geboortejaar op basis van de test dermate

drastisch aangepast werd van het jaar 2004 naar 1992, dus wel twaalf jaar verschil uitmaken en dat uw initiële verklaringen niet overeenstemmen met wat uw identiteitsdocument zegt, zijn bijzondere negatieve indicaties voor uw algehele geloofwaardigheid.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn weinig overtuigend.

Er kan vooreerst er geen geloof worden gehecht aan het beweerde profiel van uw oom langs vaderszijde A. K. (...). Nochtans zou zijn profiel aan de oorsprong van uw problemen gelegen hebben en zou hij u getracht hebben te rekruteren voor de taliban. Uw oom, die in uw eigen dorp woonde samen met zijn vrouw en kinderen, zou sinds zeven à acht jaar lid van de taliban geweest zijn, vocht tegen de overheid en gaf info aan andere talibanleden over de overheid als ze onderweg naar het dorp waren. Eerst poneerde u altijd geweten te hebben dat hij lid was. Wanneer u om bevestiging gevraagd wordt, wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u het de eerste twee jaren niet wist maar dat hij na twee jaren naar het dorp met de taliban kwam en u zo te weten kwam dat hij een lid was (CGVS, p. 10). Dat er niemand in het dorp op de hoogte zou geweest zijn van de activiteiten van deze oom voor de taliban zoals u pretendeerde, kan niet overtuigen daar hij één à twee keer per maand, en dit gedurende meerdere jaren lang, naar het dorp zou zijn gekomen samen met andere dorpingen die ook talibanleden waren, om bij jullie thuis op bezoek te komen en geld te geven aan zijn familie. U verklaart ook dat talibanleden uw oom brachten en ophaalden en dat er andere dorpingen van de taliban thuis kwamen. Dat het lidmaatschap van uw oom dan ook niet geweten zou zijn door andere dorpingen, komt dan ook ongerijmd over (CGVS, p. 11). Toen uw vader op de hoogte kwam van de activiteiten van uw oom voor de taliban, zou hij hier niet mee geweest zijn en zou hij heel vaak tegen uw oom gezegd hebben te stoppen met werken voor hen. Het is merkwaardig dat hoewel uw vader zo gekant was tegen de taliban, uw oom toch iedere keer als hij op bezoek kwam bij jullie over de jihad zou gepraat hebben en gezegd zou hebben dat u hen moest vervoegen (CGVS, p. 12). Verder zou uw oom geen bekende commandant van de taliban geweest zijn, maar zou hij toch vijf of zes mensen onder zich hebben werken. Wie echter die personen waren weet u niet en u zou hen ook nooit gezien hebben. Wie bovendien de andere dorpingen waren die samen met uw oom maandelijks terugkwamen naar het dorp weet u ook niet. Dit strookt tevens niet met hetgeen u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde, namelijk dat er dorpingen bij de taliban zaten en u hen wel persoonlijk kende (CGVS, p. 9). Gevraagd wat de taken van uw oom voor de taliban waren, kan u enkel antwoorden dat hij mee ging vechten tegen de overheid, verder weet u het niet (CGVS, p. 11). Dit is allemaal wel erg vaag.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de gedwongen rekrutering door uw oom weinig aannemelijk zijn. Uw oom zou enkel u gedwongen hebben de taliban te vervoegen, andere jongens zouden niet gedwongen zijn lid te worden van de taliban omdat uw oom niet wilde dat hij 'ontdekt' zou worden als lid van de taliban. Zoals supra reeds uiteengezet, kan aan deze uitleg dan ook geen geloof gehecht worden aangezien het bijzonder onlogisch zou zijn dat niemand in het dorp zou geweten hebben dat hij bij de taliban was. U geeft voorts toe dat er vrijwilligers waren die de taliban vervoegden maar voert aan dat uw oom u zou gedwongen hebben lid te worden omdat hij bekend wilde worden bij de taliban en om een hoge rang te verkrijgen (CGVS, p. 8, 18). Uw bewering dat de taliban u zou dwingen om zich bij hen aan te sluiten strookt niet met de informatie die het CGVS heeft over rekrutering door de taliban. Immers, uit de beschikbare informatie in het rapport EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups van september 2016 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Uit deze informatie blijkt verder dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebeurt

op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities enz. en dat dwang eerder een uitzondering vormt. De taliban hebben immers geen moeite om vrijwilligers aan te trekken en gaan zelden of nooit over tot het gebruik van dwang. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden en op tijden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk. Uw oom zou geëist hebben dat u de taliban moest vervoegen terwijl uw ouders hem dat al die jaren reeds geweigerd zouden hebben en hem iedere keer als hij op bezoek kwam afwezen. Zelf zou u ook gekant zijn tegen de taliban. U beweert reeds voor de dood van uw vader één of twee keer persoonlijk door hem benaderd te zijn geweest en te horen hebben gekregen dat u hen moest vervoegen en jihad moest verrichten tegen de Afghaanse overheid, maar u zou hier geen gevolg aan gegeven hebben (CGVS, p. 12). Na de dood van uw vader zou u hem getracht hebben te misleiden iedere keer wanneer hij aandrong bij u (CGVS, p. 18). Als zowel uw ouders als uzelf zo'n pertinente tegenstanders van de taliban zouden zijn geweest zijn, is het eerder onwaarschijnlijk dat uw oom zo zou blijven aandringen. Dat uw oom dan ook zijn onwillige neef absoluut zou willen rekruteren, louter omdat hij daarmee bekendheid bij de taliban zou verwerven en een hogere graad bij hen zou bekomen, kan dan ook niet overtuigen.

Verder is het bijzonder opvallend dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat twee weken na de dood van uw vader uw moeder verzocht werd door die oom langs vaderszijde om haar zoon de taliban te laten vervoegen en om met hem te huwen. Uw moeder accepteerde beide voorwaarden echter niet. Bij DVZ repte u eigenaardig genoeg met geen woord over het gedwongen huwelijk van uw moeder met uw oom langs vaderszijde en haar afwijzing daarvan. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit niet bij DVZ vermeldde, stelt u dat het interview kort diende te zijn en u niet alles in detail kon vertellen. Nochtans was haar afwijzing één van de twee redenen waarom uw moeder later door hem vermoord zou zijn (CGVS, p. 18). Voor de DVZ had u nochtans in eerste instantie verklaard dat zij een natuurlijke dood gestorven was (Verklaring DVZ, punt 13A, 10 februari 2021). Even later herhaalt u dat uw moeder onlangs overleden is, maar voegt u eraan toe dat u niet weet of dit door een natuurlijke dood was of omdat ze door uw oom vermoord was (Vragenlijst, p. 2, 10 februari 2021). Wanneer u geconfronteerd wordt met het gegeven dat u bij DVZ verklaard had dat uw moeder een natuurlijke dood gestorven was, beweert u bij DVZ gezegd te hebben dat uw vader een natuurlijke dood overleed en niet uw moeder en dat u ook gezegd heeft tijdens uw eerste interview dat uw moeder gedood was door uw oom (CGVS p. 12-13). Deze weergave strookt niet met wat genoteerd werd: van de initiële bewering "natuurlijke dood" ging u over op twijfel daartussen en moord, tot u voor het CGVS stellig nu de laatste keuze bestendigt. Dat u het gedwongen huwelijk, wat geen klein detail van uw vluchtrelaas uitmaakt en betrekking heeft op uw paternale oom niet onverwijd vermeldde, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien vermeldde u bij uw inschrijving als minderjarige als vluchtmotief niets over al de motieven die u later inroept in verband met de gedwongen rekrutering door uw oom en de moord op uw moeder door die oom die ook met haar wilde huwen, maar wijt u uw problemen met de taliban aan een beschuldiging van spionage omdat u hen explosieven had zien plaatsen en u de autoriteiten hiervan op de hoogte had gebracht (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aangezien dit later op geen enkele wijze meer aan bod komt, kan er niet anders dan geconcludeerd worden dat uw vluchtmotieven niet consistent zijn en dit uw geloofwaardigheid finaal ondermijnt.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is immers een identiteitsbewijs dat aldus slechts betrekking heeft op uw identiteit, wat geen bewijs vormt voor uw ingeroepen relaas. De taskara van uw vader en de foto van uw vader hebben daarnaast geen relevantie met betrekking tot de door u ingeroepen asielmotieven.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzekeerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève).

Verzoeker merkt in een eerste onderdeel van het middel op dat zijn identiteit en regio van herkomst niet in twijfel worden getrokken en benadrukt dat hij nooit naar school is geweest. Hij meent dat hiermee rekening moet worden gehouden bij de analyse van zijn antwoorden wat de nauwkeurigheid betreft. Voorts betwist verzoeker in dit middelonderdeel de verschillende motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten dat hij er niet in geslaagd is het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) te overtuigen van zijn problemen met de taliban en voert hij tegen elk van deze motieven zijn argumenten aan. Hij meent dat op grond van al deze elementen moet worden geconcludeerd dat hij een reële vrees heeft om naar Afghanistan terug te keren wegens de problemen die hij met de taliban heeft ondervonden.

In een tweede onderdeel van het middel voert verzoeker een algemeen betoog over de situatie in Afghanistan, waarbij hij meent dat de conclusies van de commissaris-generaal moeten worden genuanceerd. Hij wijst er ook op dat het niveau van geweld in zijn thuisprovincie zeer hoog is. Hij besluit dat in dergelijke onduidelijke veiligheidsomstandigheden, *“maar met een tendens naar toenemend geweld”* in zijn regio van herkomst, onmogelijk geconcludeerd kan worden dat hij in geval van terugkeer geen gevaar zou lopen.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. In haar nota met opmerkingen refereert verwerende partij aan de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 en aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022. Zij geeft daarbij tevens een overzicht van bronnen van mei 2022 over de socio-economische situatie in Afghanistan.

2.2.3. In een op 24 augustus 2022 neergelegde aanvullende nota citeert verzoeker uit het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Recruitment by armed groups”* van EASO van september 2016 en uit de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022. Hij wijst er in deze aanvullende nota voorts op dat hij zijn land meer dan twee jaar geleden verlaten heeft en als *“westernised”* kan worden beschouwd.

2.2.4. Op 7 november 2022 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 13 september 2022 voegt en waarin zij (onder meer) refereert aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022 en aan de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is het CGVS te overtuigen van zijn problemen met de taliban, nu (i) zijn algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door zijn bewering dat hij minderjarig was bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, terwijl zijn leeftijd op basis van een leeftijdsonderzoek werd vastgesteld op 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan het beweerd profiel van zijn paternale oom, (iii) zijn verklaringen over de gedwongen rekrutering door zijn oom weinig aannemelijk zijn, (iv) de omstandigheid dat hij het gedwongen huwelijk niet onverwijd vermeldde opnieuw de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt, (v) hij bovendien bij zijn inschrijving als minderjarige als vluchtmotief niets vermeldde over al de motieven die hij later inroept in verband met de gedwongen rekrutering door zijn oom en de moord op zijn moeder door die oom die ook met haar wilde huwen, maar zijn problemen met de taliban wijt aan een beschuldiging van spionage omdat hij hen explosieven had zien plaatsen en de autoriteiten hiervan op de hoogte had gebracht, wat later op geen enkele wijze meer aan bod komt en (vi) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met zijn paternale oom. Deze oom zou lid zijn van de taliban en na het overlijden van verzoekers vader, verzoeker hebben willen rekruteren bij de taliban en verzoekers moeder hebben willen huwen.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure *taskara's* voor van zichzelf en van zijn vader, alsook een fotokopie van een foto van zijn overleden vader.

De *taskara's* hebben betrekking op de identiteit van verzoeker en die van zijn vader, doch vormen geen bewijs van de problemen die verzoeker in Afghanistan verklaart te hebben gekend. Ook de foto van verzoekers overleden vader vormt geen bewijs van de problemen die verzoeker zou hebben gehad met zijn paternale oom na het overlijden van zijn vader.

De informatie waaruit verzoeker citeert in zijn aanvullende nota heeft betrekking op de gedwongen rekrutering en risicoprofielen in Afghanistan. Verzoeker wordt hierin niet vermeld. Bijgevolg volstaat deze informatie op zich niet om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden besloten dat de door verzoeker voorgelegde documenten volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet verder worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing vooreerst terecht opgemerkt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door zijn bewering dat hij minderjarig was bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming. Dit wordt als volgt nader toegelicht:

“Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Bij uw verzoek om internationale bescherming in 2020 stelde u immers te zijn geboren op 30 juni 2004 en minderjarig te zijn (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op 28,5 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18 jaar oud was op de datum waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd, met name op 17 december 2020 en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 6 december 2020, niet minderjarig was. Wanneer uw leeftijd gevraagd wordt bij het CGVS, verwijst u deze keer naar uw taskara, volgens dewelke u 22 jaar oud zou zijn. Bij confrontatie met uw bewering 16 jaar geweest te zijn bij DVZ, stelt u dat dat een vergissing was. U roept als excuus in dat u door gebrek aan scholing uw exacte datum niet wist, dat u gewoon 16 jaar zei maar dat u eigenlijk toen 18 jaar was en dat het een vergissing was van u (CGVS, p. 4). Uw taskara, uitgegeven op 21/08/1396, wat overeenstemt met 12 november 2017, stelt dat u 18 jaar oud was in 1396 = 2017 (CGVS, p. 20), wat uw geboortjaar zou brengen op 1999. Bij uw aanvraag in december 2020 zou dit betekenen dat u op dat moment sowieso al 21 jaar zou geweest zijn. U verklaart uw taskara in het districtscentrum te zijn gaan halen, maar veinst niet meer te weten wanneer (CGVS, p. 5). U verliet Afghanistan in juni 2020 en dus zou u uw taskara drie jaar tevoren bekomen hebben, waarop duidelijk aangegeven staat dat u 18 jaar zou zijn in 2017. Dat u dan hier aangekomen u zich nog voordoet als minderjarige is niet ernstig. De taskara die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aanbracht is dus niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Dat uw geboortjaar op basis van de test dermate drastisch aangepast werd van het jaar 2004 naar 1992, dus wel twaalf jaar verschil uitmaken en dat uw initiële verklaringen niet overeenstemmen met wat uw identiteitsdocument zegt, zijn bijzondere negatieve indicaties voor uw algehele geloofwaardigheid.”

Verzoeker voert aan dat hij heeft uitgelegd dat hij een fout heeft begaan, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij zich bij aanvang van zijn procedure ten onrechte voordeed als minderjarige. De uitleg in het verzoekschrift dat hij niet kan lezen en dus niet kan weten wat er op zijn *taskara* staat, klemt met zijn verklaring op het CGVS dat hij volgens zijn *taskara* 22 jaar oud is (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Dat verzoeker zijn geboortedatum niet kent, verschoont niet dat hij zonder enig voorbehoud verklaarde op 30 juni 2004 geboren te zijn. Met zijn summiere betoog slaagt verzoeker er dan ook niet in de hierboven

aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij om de volgende redenen geen geloof hecht aan het door verzoeker beweerde profiel van zijn paternale oom, dat nochtans aan de oorsprong van zijn problemen gelegen zou hebben nu deze oom getracht zou hebben hem te rekruteren voor de taliban:

“Uw oom, die in uw eigen dorp woonde samen met zijn vrouw en kinderen, zou sinds zeven à acht jaar lid van de taliban geweest zijn, vocht tegen de overheid en gaf info aan andere talibanleden over de overheid als ze onderweg naar het dorp waren. Eerst poneerde u altijd geweten te hebben dat hij lid was. Wanneer u om bevestiging gevraagd wordt, wijzigt u uw verklaring en stelt u dat u het de eerste twee jaren niet wist maar dat hij na twee jaren naar het dorp met de taliban kwam en u zo te weten kwam dat hij een lid was (CGVS, p. 10). Dat er niemand in het dorp op de hoogte zou geweest zijn van de activiteiten van deze oom voor de taliban zoals u pretendeerde, kan niet overtuigen daar hij één à twee keer per maand, en dit gedurende meerdere jaren lang, naar het dorp zou zijn gekomen samen met andere dorpingen die ook talibanleden waren, om bij jullie thuis op bezoek te komen en geld te geven aan zijn familie. U verklaart ook dat talibanleden uw oom brachten en ophaalden en dat er andere dorpingen van de taliban thuis kwamen. Dat het lidmaatschap van uw oom dan ook niet geweten zou zijn door andere dorpingen, komt dan ook ongerijmd over (CGVS, p. 11). Toen uw vader op de hoogte kwam van de activiteiten van uw oom voor de taliban, zou hij hier niet blij mee geweest zijn en zou hij heel vaak tegen uw oom gezegd hebben te stoppen met werken voor hen. Het is merkwaardig dat hoewel uw vader zo gekant was tegen de taliban, uw oom toch iedere keer als hij op bezoek kwam bij jullie over de jihad zou gepraat hebben en gezegd zou hebben dat u hen moest vervoegen (CGVS, p. 12). Verder zou uw oom geen bekende commandant van de taliban geweest zijn, maar zou hij toch vijf of zes mensen onder zich hebben werken. Wie echter die personen waren weet u niet en u zou hen ook nooit gezien hebben. Wie bovendien de andere dorpingen waren die samen met uw oom maandelijks terugkwamen naar het dorp weet u ook niet. Dit strookt tevens niet met hetgeen u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde, namelijk dat er dorpingen bij de taliban zaten en u hen wel persoonlijk kende (CGVS, p. 9). Gevraagd wat de taken van uw oom voor de taliban waren, kan u enkel antwoorden dat hij mee ging vechten tegen de overheid, verder weet u het niet (CGVS, p. 11). Dit is allemaal wel erg vaag.”

Door in zijn verzoekschrift te stellen dat hij met *“het altijd geweten te hebben”* bedoelde dat hij het de eerste twee jaar niet geweten had, verklaart verzoeker allerminst waarom hij zijn verklaringen over het moment dat hij kennis nam van het lidmaatschap van zijn oom bij de taliban plots wijzigde. Dat verzoeker iets geheel anders zou bedoeld hebben dan wat hij initieel verklaarde, is immers niet aannemelijk.

Door voorts te stellen dat familie, ongeacht persoonlijke overtuigingen, belangrijk is en dat de relaties tussen familieleden hoe dan ook in stand worden gehouden, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) het niet kan overtuigen dat er niemand in het dorp op de hoogte zou geweest zijn van de activiteiten van deze oom voor de taliban, dat (ii) het merkwaardig is dat hoewel zijn vader zo gekant was tegen de taliban, zijn oom toch iedere keer als hij bij hen op bezoek kwam over de *jihad* zou gepraat hebben en gezegd zou hebben dat hij hen moest vervoegen en dat (iii) hij erg vage verklaringen aflegde over wie voor zijn oom werkte, over welke andere dorpingen er maandelijks naar het dorp terugkeerden en over de taken van zijn oom voor de taliban. Verzoeker tracht voorts zijn beperkte kennis over de taken van zijn oom bij de taliban te vergoelijken door te wijzen op het loutere gegeven dat zijn oom zich tot zijn ouders richtte toen zijn vader nog in leven was, doch slaagt er niet in de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen daarover *in concreto* te weerleggen. De Raad herhaalt dat het verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging, bij gebrek aan stavingstukken, concreet aannemelijk te maken aan de hand van voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen, waartoe hij blijkens het voorgaande in gebreke blijft.

Waar verzoeker meent dat hem wordt verweten dat hij de ene keer gezegd heeft dat hij de mensen die met zijn oom werkten persoonlijk kende en de andere keer dat hij hen niet kende, gaat hij uit van een foutieve lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Daarin wordt immers aangehaald dat verzoeker eerder verklaarde dat er dorpingen bij de taliban zaten die hij persoonlijk kende en later zei dat hij niet wist wie de andere dorpingen waren die samen met zijn oom maandelijks terugkwamen naar het dorp. Door louter te citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud – waarin deze vaststelling steun vindt – en te stellen dat het gemakkelijk is te begrijpen wat hij bedoelde wanneer men zijn verklaringen *“in de juiste context plaats”*, zonder te verduidelijken wat deze *“juiste context”* precies is, weerlegt noch ontkracht verzoeker de voorgaande vaststellingen. Ook zijn gebrek aan scholing kan het voorgaande niet vergoelijken. Aan verzoeker werden immers eenvoudige vragen gesteld waarvan kan

worden verwacht dat ook iemand die geen scholing heeft gehad ze kan begrijpen. Minstens kon verzoeker om verduidelijking vragen indien hij een vraag niet goed begreep, *quod non*, in tegendeel, aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij de vragen goed begrepen had, antwoordde verzoeker bevestigend (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21).

Aldus slaagt verzoeker er ook niet in om de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing nog opgemerkt dat verzoekers verklaringen over de gedwongen rekrutering door zijn oom weinig aannemelijk zijn, wat als volgt nader wordt toegelicht:

“Uw oom zou enkel u gedwongen hebben de taliban te vervoegen, andere jongens zouden niet gedwongen zijn lid te worden van de taliban omdat uw oom niet wilde dat hij ‘ontdekt’ zou worden als lid van de taliban. Zoals supra reeds uiteengezet, kan aan deze uitleg dan ook geen geloof gehecht worden aangezien het bijzonder onlogisch zou zijn dat niemand in het dorp zou geweten hebben dat hij bij de taliban was. U geeft voorts toe dat er vrijwilligers waren die de taliban vervoegden maar voert aan dat uw oom u zou gedwongen hebben lid te worden omdat hij bekend wilde worden bij de taliban en om een hoge rang te verkrijgen (CGVS, p. 8, 18). Uw bewering dat de taliban u zou dwingen om zich bij hen aan te sluiten strookt niet met de informatie die het CGVS heeft over rekrutering door de taliban. Immers, uit de beschikbare informatie in het rapport EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups van september 2016 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Uit deze informatie blijkt verder dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebeurt op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende militieën enz. en dat dwang eerder een uitzondering vormt. De taliban hebben immers geen moeite om vrijwilligers aan te trekken en gaan zelden of nooit over tot het gebruik van dwang. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden en op tijden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk. Uw oom zou geëist hebben dat u de taliban moest vervoegen terwijl uw ouders hem dat al die jaren reeds geweigerd zouden hebben en hem iedere keer als hij op bezoek kwam afwezen. Zelf zou u ook gekant zijn tegen de taliban. U beweert reeds voor de dood van uw vader één of twee keer persoonlijk door hem benaderd te zijn geweest en te horen hebben gekregen dat u hen moest vervoegen en jihad moest verrichten tegen de Afghaanse overheid, maar u zou hier geen gevolg aan gegeven hebben (CGVS, p. 12). Na de dood van uw vader zou u hem getracht hebben te misleiden iedere keer wanneer hij aandrang bij u (CGVS, p. 18). Als zowel uw ouders als uzelf zo’n pertinente tegenstanders van de taliban zouden zijn geweest zijn, is het eerder onwaarschijnlijk dat uw oom zo zou blijven aandringen. Dat uw oom dan ook zijn onwillige neef absoluut zou willen rekruteren, louter omdat hij daarmee bekendheid bij de taliban zou verwerven en een hogere graad bij hen zou bekomen, kan dan ook niet overtuigen.”

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, dateert van 2016, doch gaat eraan voorbij dat hij verklaart in 2020 uit Afghanistan te zijn gevlucht en dat zijn oom 7 of 8 jaar lid zou zijn geweest bij de taliban en gedurende meerdere jaren één à twee keer per maand naar het dorp kwam om hen thuis te bezoeken en daarbij gezegd zou hebben dat verzoeker de taliban moest vervoegen. Hij toont dan ook niet aan dat de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd niet pertinent zou zijn. Door voorts in zijn verzoekschrift te stellen dat zijn oom altijd had geprobeerd zijn ouders ervan te overtuigen dat hij bij de taliban moest gaan en na de dood van zijn vader nog meer zijn best deed om hem in dienst te nemen, weerlegt verzoeker niet dat dergelijke verklaringen weinig steun vinden in de objectieve informatie, waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering eerder uitzonderlijk is en de taliban voldoende vrijwilligers vinden die zich bij hen willen aansluiten. Uit het citaat dat verzoeker in zijn aanvullende nota aanhaalt uit het “*Country of Origin Report: Afghanistan Recruitment by armed groups*” van EASO van september 2016 kan blijken dat gedwongen rekrutering er ook kan uit bestaan dat de taliban kinderen overtuigen om hen te vervoegen of families onder druk zetten en dat deze druk kan worden uitgeoefend door een familielid dat tevens lid is van de taliban. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat gedwongen rekrutering door de taliban slechts zelden voorkomt en dat de taliban voldoende vrijwilligers vinden die zich bij hen willen aansluiten. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in geslaagd is hem te overtuigen van zijn problemen met de taliban.

Zo wordt in de bestreden beslissing ook nog gewezen op de volgende tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen:

“Verder is het bijzonder opvallend dat u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat twee weken na de dood van uw vader uw moeder verzocht werd door die oom langs vaderszijde om haar zoon de taliban te laten vervoegen en om met hem te huwen. Uw moeder accepteerde beide voorwaarden echter niet. Bij DVZ repte u eigenaardig genoeg met geen woord over het gedwongen huwelijk van uw moeder met uw oom langs vaderszijde en haar afwijzing daarvan. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit niet bij DVZ vermeldde, stelt u dat het interview kort diende te zijn en u niet alles in detail kon vertellen. Nochtans was haar afwijzing één van de twee redenen waarom uw moeder later door hem vermoord zou zijn (CGVS, p. 18). Voor de DVZ had u nochtans in eerste instantie verklaard dat zij een natuurlijke dood gestorven was (Verklaring DVZ, punt 13A, 10 februari 2021). Even later herhaalt u dat uw moeder onlangs overleden is, maar voegt u eraan toe dat u niet weet of dit door een natuurlijke dood was of omdat ze door uw oom vermoord was (Vragenlijst, p. 2, 10 februari 2021). Wanneer u geconfronteerd wordt met het gegeven dat u bij DVZ verklaard had dat uw moeder een natuurlijke dood gestorven was, beweert u bij DVZ gezegd te hebben dat uw vader een natuurlijke dood overleed en niet uw moeder en dat u ook gezegd heeft tijdens uw eerste interview dat uw moeder gedood was door uw oom (CGVS p. 12-13). Deze weergave strookt niet met wat genoteerd werd: van de initiële bewering “natuurlijke dood” ging u over op twijfel daartussen en moord, tot u voor het CGVS stellig nu de laatste keuze bestendigt. Dat u het gedwongen huwelijk, wat geen klein detail van uw vluchtrelaas uitmaakt en betrekking heeft op uw paternale oom niet onvermeld vermeldde, ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien vermeldde u bij uw inschrijving als minderjarige als vluchtmotief niets over al de motieven die u later inroept in verband met de gedwongen rekrutering door uw oom en de moord op uw moeder door die oom die ook met haar wilde huwen, maar wijt u uw problemen met de taliban aan een beschuldiging van spionage omdat u hen explosieven had zien plaatsen en u de autoriteiten hiervan op de hoogte had gebracht (Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Aangezien dit later op geen enkele wijze meer aan bod komt, kan er niet anders dan geconcludeerd worden dat uw vluchtmotieven niet consistent zijn en dit uw geloofwaardigheid finaal ondermijnt.”

Verzoeker stelt ter verschoning van de hierboven vastgestelde omissie in zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) zeer in het algemeen dat hem tijdens zijn interview bij de DVZ was gevraagd een korte uiteenzetting te geven van de redenen waarom hij zijn land had verlaten en dat het feit dat zijn oom met zijn moeder had willen trouwen daar niet bij hoorde. Zijn betoog verklaart, noch rechtvaardigt echter het tijdens het interview op de DVZ volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende zijn relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. X). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als verzoeker om internationale bescherming, bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat hij “*nauwkeurig, maar in het kort*” weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij “*in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft*” (adm. doss., stuk 5, map ‘DVZ’, vragenlijst, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht op de DVZ melding te maken van het verzoek van zijn paternale oom om met zijn moeder te huwen, nu dit mee aan de basis zou liggen van zijn beweerde vervolgingsproblemen. De Raad wijst er tevens op dat als verzoeker van mening is dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten, niettegenstaande hem op het einde van zijn persoonlijk onderhoud nog de vraag gesteld werd of hij iets wilde toevoegen, een vraag waarop hij slechts antwoordde dat hij geen ouders meer heeft en er alleen voor staat. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij aanvankelijk niet wist hoe zijn moeder was overleden, maar wel vermoedde dat het zijn oom kon zijn geweest die haar had gedood, en dat hij daarom bij de DVZ zei dat hij niet wist of zijn moeder een natuurlijke dood was gestorven of door zijn oom was gedood, maar op het CGVS meer wist en kon uitleggen dat zijn moeder door zijn oom werd vermoord, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in zijn verklaringen voor het CGVS, waar hij

stelde dat hij in zijn eerste interview ook had gezegd dat zijn moeder was gedood door zijn oom (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13).

De voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaan om vast te stellen dat verzoeker zijn problemen met – en vrees voor – zijn paternale oom die lid zou zijn van de taliban en hem zou willen rekruteren voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker wijst er voorts in zijn aanvullende nota nog op dat hij zijn land meer dan twee jaar geleden verlaten heeft en dat hij als “westernernised” kan worden beschouwd. Hij citeert hierbij uit informatie van EUAA waaruit volgens hem kan blijken dat personen met een dergelijk profiel moeten worden beschermd.

De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de Westerse wereld noch in de loop van de administratieve procedure, noch in zijn verzoekschrift ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk.

Uit de landeninformatie blijkt dat de visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar ook beïnvloed is door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘de facto’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht, een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Verder blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesies” (EUAA, *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41). Uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst, blijkt dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden.

De bijgebrachte landeninformatie geeft ook aan dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van *Pashtu* origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “verkeerd” en “verdacht” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Ook hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na

de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Voorts is de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak, en worden de taliban niet in staat geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kabul echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in *Pashtu*-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Ook blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "directe beperkingen" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70).

Aldus kunnen Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden. Te dezen reikte verzoeker gedurende de procedure ter behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door louter te stellen dat hij zijn land meer dan twee jaar geleden verlaten heeft, maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – zijn paternale oom die lid zou zijn van de taliban en hem zou willen rekruteren voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, dat er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren, en dat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veeleer het resultaat blijkt van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, niet betwist.

Op basis van het geheel van de informatie waaraan verwerende partij in haar nota met opmerkingen en aanvullende nota refereert, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties: - de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en - de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode aan het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar kende ACLED geoprecisie 3 toe aan negen incidenten in de verslagperiode. Het gaat om drie incidenten die als *battles* gecodeerd zijn (aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban) en zes incidenten die gecodeerd zijn als *violence against civilians* (twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond geraakte, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om

298 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker ten subsidiaire titel vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

D. DE BRUYN